

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

וַיִּגַּשׁ – וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ז' - חלק ה'

קונטרס 185

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שֶׁמֶשׁ תּוֹכֵב"א

בוֹצִינֵי דְלִסְטֵר שְׂמַאלָא, וְלִהְטִין וְאַסְחִין בְּהַאי תְּוֹרָא,
בְּמַאן דְּאַסְחֵי בְּבוֹסְמִין טָבִין, וּבְרִיחִין, עַל מַה
דְּהוּ עֲלוּי בְּקַדְמִיתָא.

תְּוֹרָא תְּנַיִנָא, נְחִית, וְסָלִיק, וְנִהִיר לְתַלְתָּא בּוֹצִינֵי,
דְּלִסְטֵר יְמִינָא. וְלִהְטִין וְאַסְחִין בְּהַאי תְּוֹרָא,
בְּמַאן דְּאַסְחֵי בְּבוֹסְמִין טָבִין וּבְרִיחִין, עַל מַה דְּהוּ
עֲלוּי בְּקַדְמִיתָא.

תְּוֹרָא תְּלִיתָא, נְהִיר וְסָלִיק וְנְחִית, וְנִפִּיק נְהִירוֹ
דְּתְּוֹרָא, דְּלָגוּ לָגוּ מִן מוֹחָא, וּבְטִישׁ בְּשִׁעְרָא
אוּבְמָא, כַּד אֲצַטְרִיד. וּבְרִישָׁא, וּבְמוֹחָא דְּרִישָׁא. וְנִהִיר

חפץ בה, דוחה פלה ונענש, כי הדוחה חלק מן האחדות כאלו דוחה פלו. ומכל שפן המלעיג
על דברי חכמים העוסקים בחכמה זו להשפיע להשכינה, כמו שכתב בספר הקנה לו חכמו
ישפילו זאת, כי הלומד כל התורה פלה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם הלומד כדי להשפיע
למדה הנקראת זא"ת וכו'. וזה שכתוב הנעור בלילה, הינו שהוא נעור ועוסק רק בלבושי
התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה פידוע, ואינו חפץ באור התורה, פי אור גימטריה ר"ז,
הינו כרזי התורה וסודותיה, שזהו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה כאלו דוחה
את האחדות פלו ומתחייב בנפשו, מה שאין בן אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי
אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך הקדוש,
וכאלו השיג גם חלק זה שבתורה, פי התופס חלק מן האחדות כאלו תופס פלו כו'.

סוד תקוני הנהר שגלה הרבי שמעון בן יוחאי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לְתַלְתַּת כְּתָרִין דְּאַשְׁתָּארוּ, כְּמָה דְּאַצְטְרִיךְ לְגַלְאָה. אִי
נִיחָא קַמִּי עֵתִיק סְתִימָא דְכֻלָּא.

וְתֵאנָא לָא סְתִים הָאִי עֵינָא. וְאֵינּוּן תְּרִין וּמְתַחֲוֹרֵן
(ס"א וְאַתְחֲזֵרוּ) לְחַד. כֻּלָּא הוּא יְמִינָא. לָא הוּי
(ס"א לִית בֵּיה) שְׂמֵאלָא. לָא נָאִים וְלָא אֲדָמִיד, וְלָא בְעֵי
נְטִירוּתָא. לִית מָאן דְּאֶגֶן עָלֶיהָ. הוּא אֶגֶן עַל כֻּלָּא,
וְהוּא אֲשַׁגַּח עַל כֻּלָּא. וּמֵאֲשַׁגְחוּתָא דְהָאִי עֵינָא מְתֻזְנָן
בְּלָהוּ.

תֵּאנָא, אִי עֵינָא דָא אֲסְתִים רִגְעָא חֲדָא, לָא יִכְלִין
לְקַיִמָא בְּלָהוּ, בְּגִין כְּדָ אֶקְרִי עֵינָא פְּקִיחָא.
עֵינָא עֲלָאָה. עֵינָא קַדִּישָׁא. עֵינָא דְאַשְׁגְחוּתָא. עֵינָא

4. פְּרִי צְדִיק לְרַבִּינוּ צְדוּק הַכֹּהֵן מְלוּבְלִין זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, (סִימָן ח' דָּף נ"א.) וז"ל: רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי גָּלָה וּפְתַח הַע' פְּנִים שְׁבַמְלַת בְּרֵאשִׁי"ת, וְקָרָא אוֹתָם תְּקוּנֵי זֶהר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא
לְשׁוֹן אוֹר, וְאוֹר גִּימְטְרִיא ר"ז, וְהוּא הָאוֹר הַגָּנוּז שֶׁנִּזְנָו הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּתּוֹרָה וְכו', שְׁעַל
יְדֵי זֶה יִהְיֶה בִּיכְלֵת הָאָדָם לְתַקֵּן כֹּל מֵה שְׁעֵבֶר עָלָיו עַל יְדֵי תְּשׁוּבָה, וְעַל יְדֵי זֶה יִכְרֹךְ אוֹתוֹ
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שָׂאם יִהְיֶה חֲטָאִיכֶם בְּשָׁנִים הַלְלוּ, שְׁפָדוּרוֹת וּכְאוֹת מְשֻׁשֶׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, וְאִזּוּ בְּשֻׁלְג
יִלְבִּינּוּ. וְלִכְן נִוְהֵגִין יִשְׂרָאֵל לְלַמֵּד בְּסִפְר הַתְּקוּנִים בְּחֲדָשׁ אֱלוּל וְעֵשְׂרֵת יְמֵי תְּשׁוּבָה, שְׂאֵלוּ
הָאֲרַבְעִים יוֹם הֵם יְמֵי רְצוֹן שְׂאֵז נִתְּנוּ הַלּוּחוֹת שְׁנִיּוֹת לְמֹשֶׁה רַבִּינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם עִם כָּל הַדְּבָרֵי
תּוֹרָה, וְלְתַקֵּן הַכֹּל עַל יְדֵי תְּשׁוּבָה. (הַזֹּהַר"ק אֵימָא עֲלָאָה - תְּשׁוּבָה).
אוֹר בְּגִימְטְרִיא ר"ז

5. בְּסִפְר אוֹר יִשְׂרָאֵל עַל תְּקוּנֵי זֶהר לְהַמְגִיד מְקַאזְנִין זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ - (תְּקוּן ל"ו - דָּף
ע"ז), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: עֶקֶר הַגְּאֻלָּה הוּא מְרִזֵּי דְאוֹרֵיתָא, כִּי אוֹר גִּימְטְרִיָּה ר"ז, וְזֶה נִקְרָא ב"ן

בא ראה, כשנפרד יוסף מאביו, בלי לונה וכלי אכילה נשלח, והנה מה שהיה, וכשאמר יעקב (בראשית לו) טרף טרף יוסף, אמר כי ארד אל בני אבל שאלה, שאני גרמתי לו, ועוד - שהייתי יודע שאחיו שונאים אותו ושלחתי אותו, ורמז הוא רמז לו. אמר לו רבי יהודה, את אותם העגלות שלח אותם על פי פרעה, שכתוב ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה. אמר לו, דייקו של דבר, שכתוב ואתה צויתיה זאת עשו. ואתה צויתיה דוקא, ומשום כך כתוב בה"א, משמע שיוסף בקש אותם, ומשום כך ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה, ויעקב לא עמד בדבר עד שראה אותם, שכתוב וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם.

אמר רבי שמעון, בראשונה ותחי רוח יעקב, ואחר כך ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי. אלא בראשונה קראה לו התורה יעקב, משום השתפות, ששתפו את השכינה באותו חרם כשנמכר יוסף, ועכשו ששכינה עלתה, אז היא ותחי רוח יעקב אביהם, וזה הוא סוד השכינה. ואחר שהיא עמדה בקיום, (משום) אז הדרגה שלמעלה עברה אליה, הדרגה שהיא ישראל. ואי מדרגה שלמעלה תעוררה אליה, וזוהי דרגה של ישראל. מכאן שהדרגה שלמעלה לא מתעוררת למעלה עד שמתעוררת בראשונה למטה, שהרי כאן ותחי רוח יעקב בראשונה, ואחר כך ויאמר ישראל.

ויאמר אלהים לישראל במראת הלילה. במראת פתוב. בא ראה, ויזבח זבחים לאלהי יצחק.

הא חזי, יוסף פד אתפרש מאבוי, בלא לונה, ובלא אכילה אשתדר, והנה מה דהוה. וכד אמר יעקב, (בראשית לו) טרוף טרוף יוסף, אמר, כי ארד אל בני אבל שאלה, דאנא גרימנא ליה. ותו, דהוינא ידע דאחוי סניין ליה, ושדרנא ליה. ורמז קא רמזו ליה. אמר ליה רבי יהודה, אינון עגלות על פי פרעה שדר לון, דכתיב ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה. אמר ליה, דיוקא דמלה, דכתיב ואתה צויתיה זאת עשו. ואתה צויתיה דייקא, ובגין כך כתיב בה"א, משמע דיוסף תבע לון, ובגין כך ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה. ויעקב לא אתקיים במלה, עד דחמא לון. דכתיב, וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אותו ותחי רוח יעקב אביהם.

אמר רבי שמעון, בקדמיתא ותחי רוח יעקב, ולבתר ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי. אלא, בקדמיתא קרי ליה אורייתא יעקב, בגין שותפתא, דאשתתפו שכינתא בההוא חרם, פד אנדבן יוסף. והשתא דשכינתא סלקא, פדין איהו, ותחי רוח יעקב אביהם, ודא הוא רזא דשכינתא. ובתר דאיהי קיימא בקיימא, (בגין) פדין דרגא דלעילא, אתעבר לגבה, דרגא דאיהו ישראל. (נ"א כדון דרגא דלעילא, אתער לגבה, ואיהו דרגא דישאל) מכאן, דדרגא דלעילא לא אתער לעילא, עד דאתער בקדמיתא לתמא, דהא הכא ותחי רוח (דף ריא ע"א) יעקב בקדמיתא, ולבתר ויאמר ישראל.

ויאמר אלהים לישראל במראת הלילה, במראת פתיב. תא חזי, ויזבח זבחים לאלהי יצחק, בקדמיתא. בגין לאתערא

בראשונה, כְּדִי לְהַעֲרִי אֶת
הַשְּׂמַאל בְּסוּד שֶׁל הָאֵהָבָה. וְאִז -
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמִרְאֵת
הַלְּלִיָּה, בְּדַרְגָּה הַזֹּאת שְׂאֲמַרְנָה,
שְׁהִיא מִרְאֵת הַלְּלִיָּה.

וַיֹּאמֶר אֲנִכִּי הֵאֵל אֱלֹהֵי אֲבִיךָ. מַה
הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁצֶדֶק הַקְּדוּשָׁה
שֶׁלְמַעֲלָה כִּף הוּא, שְׁהָרִי צֶדֶק
הַטְּמֵאָה לֹא מִזְכִּיר אֶת שֵׁם
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵל צֶדֶק
הַקְּדוּשָׁה נִזְכָּר בְּשֵׁמוֹ. אֲנִכִּי אָרַד
עִמָּךְ מִצְרֵימָה וְגו'. מִכַּאֲן
שֶׁשְׂכִינָה יֵרְדֶה עִמּוֹ בְּגִלוּת, וְכֵל
מְקוֹם שִׁישְׂרָאֵל גָּלוּ - שְׂכִינָה
גִּלְתָה עִמָּהֶם, וְהִנֵּה פְרֻשׁוּהָ.

בֹּא רֵאָה, כִּמָּה עֲגָלוֹת הֵיוּ? שֵׁשׁ,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר י) שֵׁשׁ עֲגָלוֹת
צָב. דְּבַר אַחֵר, שְׁשִׁים הֵיוּ, וְהַכֵּל
סוּד אֶחָד. בְּרֵאשׁוֹנָה כְּתוּב
בְּעֲגָלוֹת אֲשֶׁר שָׁלַח יוֹסֵף, וְלִבְסוּף
- אֲשֶׁר שָׁלַח פְּרַעֲה. אֲלֹא כֵלָם
שֶׁשָׁלַח יוֹסֵף הֵיוּ בְּחֻשְׁבוֹן כְּרֵאוֹי,
וְאוֹתָם שֶׁשָׁלַח פְּרַעֲה יוֹתֵר מֵהֶם,
לֹא הֵיוּ בְּסוּד זֶה וְלֹא הֵיוּ
בְּחֻשְׁבוֹן.

וְאֵלֶּה וְאֵלֶּה בָּאוּ, מִשּׁוֹם כִּף אֲשֶׁר
שָׁלַח יוֹסֵף, אֲשֶׁר שָׁלַח פְּרַעֲה.
וְכִשְׁפִּיצָאוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת מַה
כְּתוּב? (ישעיה טו) וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל
אֲחֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה לְה'
וְגו'.

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף מִרְפַּכְתּוֹ. רַבִּי יִצְחָק
פָּתַח וְאָמַר, (יחזקאל א) וְדַמּוֹת עַל
רֵאשֵׁי הַחִיָּה רָקִיעַ רָקִיעַ כְּעֵין הַקֶּרַח
הַנּוֹרָא נְטוּי עַל רֵאשֵׁיהֶם
לְמַעַלְהָ. הַפְּסוּק הֵנָּה בְּאֵרוֹהוּ,
אֲבָל בֹּא רֵאָה, יֵשׁ חִיָּה לְמַעַלָּה מִן
הַחִיָּה, וְיֵשׁ חִיָּה קְדוּשָׁה שְׁעוֹמֶדֶת
עַל רֵאשׁ הַחִיּוֹת.

וְיֵשׁ חִיָּה עֲלִיוֹנָה לְמַעַלָּה עַל כָּל
שְׂאֵר הַחִיּוֹת, וְזוֹ (יש) הַחִיָּה
שׁוֹלֶטֶת עַל כָּלָם, מִשּׁוֹם שֶׁכָּאֲשֶׁר
הַחִיָּה הַזֹּאת נֹתֶנֶת וּמְאִירָה לְכָלָם,
אִז כֵּלָן נֹסְעוֹת לְמִסְעוֹתֵיהֶן
וְנֹתְנוֹת זו לְזוֹ וְשׁוֹלֶטוֹת זו עַל זו.

שְׂמַאלָא בְּרִזָּא דְרַחֲמִימוּ. וְכִדִּין וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
לְיִשְׂרָאֵל בְּמִרְאֵת הַלְּלִיָּה, בְּהֵאֵי דְרַגְא
דְקֶאֱמַרְן דְּאִיהֵי מִרְאֵת הַלְּלִיָּה.

וַיֹּאמֶר אֲנִכִּי הֵאֵל אֱלֹהֵי אֲבִיךָ, מָאִי טַעְמָא.
בְּגִין דְּסִטְרָא דְקְדוּשָׁה דְלַעֲלִיא, הֵכִי
הוּא. דְּהָא סִטְרָא דְמִסְאָבָא, לֹא אֲדַכְרַ שְׂמַא
דְקֶדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְכֵל סִטְרָא דְקְדוּשָׁה אֲדַכְרַ
בְּשִׁמְיָה. אֲנִכִּי אָרַד עִמָּךְ מִצְרֵימָה וְגו',
מִכַּאֲן, דְּשְׂכִינְתָא נְחַתַת עִמָּיה בְּגִלוּתָא, וְכֵל
אֲתַר דִּישְׂרָאֵל אֲתַגְלוּ, שְׂכִינְתָא אֲתַגְלַת
עִמָּהוֹן, וְהָא אוּקְמוּהָ.

הָא חֲזִי, כִּמָּה עֲגָלוֹת הֵווּ. שִׁית. כִּמָּה דְאֵת
אָמַר, (במדבר ו) שֵׁשׁ עֲגָלוֹת צָב. דְּבַר אַחֵר,
שִׁיתִין הֵווּ, וְכֵלָא רִזָּא חֲדָא. בְּקֶדְמִיתָא כְּתִיב
בְּעֲגָלוֹת אֲשֶׁר שָׁלַח יוֹסֵף, וְלִבְסוּף אֲשֶׁר שָׁלַח
פְּרַעֲה. אֲלֹא, כֵּלָהוּ דְשִׁדְרַא יוֹסֵף, הֵווּ בְּחוּשְׁבָנָא
כְּדָקָא חֲזִי. וְאִינוּן דְשִׁדְרַא פְּרַעֲה יִתִּיר מִנֵּיהוּ,
לֹא הוּוּ בְּרִזָּא דָא, וְלֹא הוּוּ בְּחוּשְׁבָנָא.

וְאֵלִין וְאֵלִין קֶאֱתוּ. בְּגִין כִּף, אֲשֶׁר שָׁלַח
יוֹסֵף, אֲשֶׁר שָׁלַח פְּרַעֲה. וְכֵד יִפְקוּן
יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא מַה פְּתִיב, (ישעיה טו) וְהִבִּיאוּ
אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה לְה' וְגו'.

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף מִרְפַּכְתּוֹ, רַבִּי יִצְחָק פָּתַח
וְאָמַר, (יחזקאל א) וְדַמּוֹת עַל רֵאשֵׁי
הַחִיָּה רָקִיעַ כְּעֵין הַקֶּרַח הַנּוֹרָא נְטוּי עַל
רֵאשֵׁיהֶם מְלַמְעֵלָה, הָאִי קֶרַא אוּקְמוּהָ. אֲבָל
תָּא חֲזִי, אִית חִיָּה לַעֲלִיא מִן חִיָּה, וְאִית חִיָּה
קְדִישָׁא דְקִיּוּמָא עַל רֵישׁ חִיּוֹתָא.

וְאִית חִיָּה עֲלֵאָה, לַעֲלִיא עַל כָּל שְׂאֵר
חִיּוֹתָא, וְהָא (ב"א ואת) חִיָּה שְׁלֵטָא עַל
כֵּלָהוּ. בְּגִין דְּכֵד הָאִי חִיּוֹתָא יְהִבָּא וְנִהְרָא
לְכֵלָהוּ, כִּדִּין כֵּלָהוּ נְטִלִין לְמִטְלָנוּי, וְיִהְיִיבַת
דָּא לְדָא, וְשְׁלֵטָא דָּא עַל דָּא.

וַיֵּשׁ חַיָּה לְמַעְלָה עַל הַתַּחְתּוֹנִים
עַל שְׂאֵר הַחַיּוֹת שְׁלֵמָטָה, וְכֻלָּם
נִזְוָנִים מִמֶּנָּה, וְאַרְבַּעַת צַדִּי
הָעוֹלָם רְשׁוּמִים בָּהּ, פְּנִים מֵאִירוֹת
יְדוּעוֹת [רַיִם] לְכָל צַד, וְהִיא
שׁוֹלֵטָה עַל אַרְבַּעַת צַדִּים, וְהִנֵּה
פְּרִשׁוּתָהּ, שֶׁהֵם שְׁלֹשׁ לְצַד זֶה וְשְׁלֹשׁ
לְצַד זֶה, וְכֵן לְאַרְבַּעַת צַדִּי
הָעוֹלָם.

וַיֵּשׁ רַקִּיעַ לְמַעְלָה מִן הַרְקִיעַ,
וְהַרְקִיעַ הַזֶּה שְׁשׁוּלֵט עֲלֵיהֶם, כְּלָם
מִסְתַּפְּלִים כְּלַפְּיוֹ. מַה כְּתוּב?
(יְחֻזְקָא א) וַתַּחַת הַרְקִיעַ כְּנִפְיָהֶם
יִשְׂרוֹת אִשָּׁה אֶל אַחֻתָּהּ וְגו',
מִזְשׁוּם שְׁכֻלָם שׁוֹלֵטִים עַל מַה
שְׁנִפְקְדוּ, וּשְׁלִיחוֹת שֶׁל מִדַּת
הַחֻבֵּל בָּהֶם.

וְהֵם תִּשְׁעָה לְכָל צַד, לְאַרְבַּעַת
צַדִּי הָעוֹלָם, וְהֵם ל"ו בְּחֻשְׁבוֹן.
וְכֻשְׁפָּלָם מִתַּחְבְּרִים, נִעְשִׂים רְשׁוּם
אֶחָד, בְּסוּד שֶׁל שֵׁם אֶחָד, בְּיַחֲוֹד
שְׁלָם כְּרֵאוֹי.

וְכִשְׁנֻחֲקָנִים כְּלַפֵּי הַכֶּסֶּא, מַה
כְּתוּב? וּמִמַּעַל לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל
רֵאשׁוֹם כְּמִרְאֵה אֶבֶן סַפִּיר דְמוּת
כֶּסֶּא וְעַל דְמוּת הַכֶּסֶּא דְמוּת
כְּמִרְאֵה אָדָם עֲלִיו מְלַמְעֵלָה. וְהִיא
בְּאֶרְנָה [דְמוּת] שֶׁהָאֶבֶן הַטּוֹבָה הִיא
בְּכֶסֶּא, שְׁעוֹמֵד עַל אַרְבַּעַת
עֲמוּדִים, וְעַל אוֹתוֹ הַכֶּסֶּא דְמוּת
שֶׁל אָדָם, לְהַתְּחַבֵּר בּוֹ יַחַד
וּלְהַתְּבַרֵּךְ כְּרֵאוֹי.

וְכִשְׁהִיא נִתְקַנָּת כְּלַפֵּי אָדָם, שֶׁהַכֶּל
יְהִיָּה מְרַכְבָּה (נ"א קְדוּשָׁה, וְאוּ כַל הַמְרַכְבָּה)
אֶחָת לְאָדָם הַזֶּה, אִז כְּתוּב: וַיֵּאָסֵר
יוֹסֵף מְרַכְבָּתוֹ - זֶה הַצַּדִּיק. וַיַּעַל
לְקִרְאֵת יִשְׂרָאֵל אָבִיו גִּשְׁנָה.
לְקִרְאֵת יִשְׂרָאֵל - זֶה הַסּוּד שֶׁל
אָדָם. גִּשְׁנָה - הַתְּקַרְבוּת אֶחָת,
לְהַתְּקַרֵּב יַחַד בְּקִרְבָּן אֶחָד וְיַחֲוֹד
אֶחָד.

וַיֵּרָא אֵלָיו - שְׁכֻשְׁנֹרָאָה הַשְּׁמֵשׁ

וְאִית חַיּוֹתָא לְעִילָא עַל תַּתָּאי, עַל שְׂאֵר
חַיּוֹתָא לְתַתָּא, וְכֻלְהוּ אַתְּוָנו מִינָה,
וְאַרְבַּע סְטָרֵי דְעִלְמָא רְשִׁימִין בָּהּ. אַנְפִּין
נְהִירִין יְדִיעֵן (דִּינִין) לְכָל סְטָר, וְאִיהִי שְׁלֵטָא
עַל אַרְבַּע סְטָרֵי. וְהִיא אוּקְמוּהָ, דְאִינוּן תַּלְת
לְסְטָר דָּא, וְתַלְת לְסְטָר דָּא, וְכֵן לְאַרְבַּע
סְטָרִין דְעִלְמָא.

וְאִית רַקִּיעַ לְעִילָא מִן רַקִּיעַ, וְהִיא רַקִּיעַ
דְשְׁלֵטָא עֲלֵיהוּ, כְּלָהוּ מִסְתַּפְּלִין
לְגַבִּיָּהּ. מַה כְּתוּב, (יְחֻזְקָא א) וַתַּחַת הַרְקִיעַ
כְּנִפְיָהֶם יִשְׂרוֹת אִשָּׁה אֶל אַחֻתָּהּ וְגו'. בְּגִין
דְכֻלְהוּ שְׁלֵטִין עַל מַה דְאַתְּפְקְדוּ, וּשְׁלִיחוּ
דְקוּסְטָא דְקוּפְטָרָא בְהוּ.

וְאִינוּן לְכָל סְטָר תִּשְׁעָה, לְד' סְטָרִין
דְעִלְמָא, וְאִינוּן ל"ו בְּחֻשְׁבְּנָא. וְכַד
מִתְּחַבְּרִין כְּלָהוּ, אַתְּעַבְדוּ רְשִׁימָא חָדָא בְרִזָּא
דְשְׁמָא חָדָא, בְּיַחֲוֹדָא שְׁלִים כְּדִקְחִזִּי.

וְכַד מִתְּתַקְּנִי לְגַבִּי כְּרִסְיָא, מַה כְּתוּב.
וּמִמַּעַל לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשׁוֹם כְּמִרְאֵה
אֶבֶן סַפִּיר דְמוּת כֶּסֶּא וְעַל דְמוּת הַכֶּסֶּא
דְמוּת כְּמִרְאֵה אָדָם עֲלִיו מְלַמְעֵלָה, וְהִיא
אוּקְמוּמָא (נ"א דְיוּקְנָא) דְהִיא אֶבֶן טַבָּא בְּכְרִסְיָא
דְקִיּוּמָא עַל ד' קִיּוּמִין, וְעַל הַהוּא כְּרִסְיָא
דְיוּקְנָא דְאָדָם, לְאַתְּחַבְּרָא בֵּיהּ כְּחָדָא,
וּלְאַתְּבַרְכָּא כְּדָא יְאוּת.

וְכַד אִיהִי מִתְּתַקְּנָא לְגַבִּיָּה דְאָדָם, לְמַהוּי
כְּלָא רְתִיכָא (נ"א קְדוּשָׁא, וְכַדִּין כְּלָא רְתִיכָא) חָדָא,
לְהִיא אָדָם. כְּדִין כְּתוּב, וַיֵּאָסֵר יוֹסֵף
מְרַכְבָּתוֹ דָּא צַדִּיק. וַיַּעַל לְקִרְאֵת יִשְׂרָאֵל
אָבִיו גִּשְׁנָה. לְקִרְאֵת יִשְׂרָאֵל, דָּא רִזָּא דְאָדָם.
גִּשְׁנָה, תְּקוּיבְתָא חָדָא, לְאַתְּקַרְבָּא כְּחָדָא,
בְּקִרְבְּנָא חָדָא וְיַחֲוֹדָא חָדָא.

וַיֵּרָא אֵלָיו, דְכַד אַתְּחִזִּי שְׁמֵשׁא בְּסִיְהָרָא, כְּדִין נְהִיר סִיְהָרָא וְאַנְהִיר

עם הלכנה, אָז מאירה הלכנה, ומאירה לכלם שלמטה. וכן כמו זה, כל זמן שהקדשה שלמעלה שורה על המקדש שלמטה, מאיר בית המקדש ועומד בשלמותו. וכשסתלק ממנו ונתרב בית המקדש, אָז ויבך על צואריו עוד, שכלם בכו על המקדש שנתרב. עוד, מה זה עוד? זו הגלות האחרונה.

אָז כִּינן שְׂרָאָה יַעֲקֹב וְהַסְתַּכַּל שְׁהֵנָה הַתְּקוּן שֶׁלְמִטָּה נִתְקַן כְּמוֹ שֶׁלְמַעְלָה, אָז אָמַר אֲמוּתָה הַפֶּעַם וְגו'. כִּי עוֹדֶךָ חַי, שֶׁהַתְּקִימָת בְּסוּד שֶׁל הַבְּרִית הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא חַי הַעוֹלָמִים, וּמְשׁוּם כֶּף כִּי עוֹדֶךָ חַי. וְעַל כֵּן בְּרַאשׁוֹנָה אָמַר, רַב עוֹד יוֹסֵף בְּנֵי חַי, שֶׁצָּרִיךְ לַעֲמֹד בְּסוּד שֶׁל חַי, וְהֵנָּה נִתְבָּאָר.

בֹּא רֵאָה מֵה כְּתוּב, וְיִבְרַךְ יַעֲקֹב אֶת פְּרַעְיָה. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, פְּרַעְיָה, אַף עַל גַּב שֶׁבְּאֲרוּהוּ בְּסוּד אַחַר, סִמְךָ שְׁסוּמְכִים בְּעוֹלָם.

אָבֶר תָּא חַזִּי, (שיר השירים א) לְסוֹסְתֵי בְּרַכְבֵּי פְרַעְיָה דְּמִיתִיךְ רַעֲיָתִי. בֹּא רֵאָה, יֵשׁ מְרַכְבוֹת לְשִׂמְאֵל בְּסוּד שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, וְיֵשׁ מְרַכְבוֹת לְיִמִּין בְּסוּד שֶׁל לְמַעְלָה שֶׁל קְדוּשָׁה, וְאֵלֶּה פְּנֵי אֵלֶּה. אֵלֶּה שֶׁל רַחֲמִים, וְאֵלֶּה שֶׁל דִּין.

וּכְשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֹשֶׂה דִּין בְּמִצְרַיִם, כֹּל הַדִּין שֶׁעֲשָׂה, בְּאוֹתָהּ צוּרָה, שֶׁהֵם הַמְּרַכְבוֹת מִמֶּשׁ, וְכֵמוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הַצַּד מִמֶּשׁ. מֵה אוֹתוֹ הַצַּד [ממש] הוֹרֵג וּמוֹצִיא נְשָׁמוֹת, כֶּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה כְּאוֹתָהּ צוּרָה מִמֶּשׁ, שֶׁכְּתוּב (שמות יג) וַיַּהַרְג ה' כֹּל בְּכוֹר, וְכֵן כָּל מִצְרַיִם בְּאוֹתָהּ צוּרָה מִמֶּשׁ. וּמְשׁוּם כֶּף דְּמִיתִיךְ רַעֲיָתִי, כְּמוֹ שֶׁלֵּה מִמֶּשׁ לְהַרְג, שֶׁכְּתוּב כִּי אֲנִי ה' אֲנִי הוּא וְלֹא אַחֵר. וְלַעֲתִיד לְבֹא מֵה כְּתוּב?

לְכַלְהוּ דְלִתְתָא. וְכֵן כְּגוּוֹנָא דָא, כָּל זְמַנָּא דְקְדוּשָׁה דְלַעֲיִלָא עַל מְקַדְשָׁא דְלִתְתָא, אֲתַנְהִיר בֵּי מְקַדְשָׁא וְקִימָא בְּשְׁלִימוּתֵיהּ. וְכַד אֲסַתְּלַק מִנֵּיהּ וְאֲתַחְרִיב בֵּי מְקַדְשָׁא, כְּדִין, וְיִבְךָ עַל צוּאֲרָיו עוֹד. דְּבַכּוֹן כְּלָא עַל מְקַדְשָׁא דְאֲתַחְרִיב. עוֹד, מָאי עוֹד. דָּא גְלוּתָא בְּתַרְאָה.

כְּדִין כִּינן דְחִמָּא יַעֲקֹב וְאֲסַתְּפַל דְהָא תְקוּנָא דְלִתְתָא אֲשַׁתְּכַלֵּל כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא, כְּדִין אָמַר אֲמוּתָה הַפֶּעַם וְגו'. כִּי עוֹדֶךָ חַי, דְאֲתַקְיַמַת בְּרִזָּא דְבְרִית קְדִישָׁא, (דף ריא ע"ב) דְאֲקָרִי חַי הַעוֹלָמִים, וּבְגִין כֶּף כִּי עוֹדֶךָ חַי. וְעַל דָּא בְּקְדָמִיתָא אָמַר, רַב עוֹד יוֹסֵף בְּנֵי חַי, דְאֲצִטְרִיךְ לְמִיקָם בְּרִזָּא דְחַי, וְהָא אֲתַמַּר.

תָּא חַזִּי, מֵה כְּתִיב, וְיִבְרַךְ יַעֲקֹב אֶת פְּרַעְיָה, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, פְּרַעְיָה אַף עַל גַּב דְּאוּקְמוּהָ בְּרִזָּא אוֹחְרָא, סִמְךָ דְקָא סְמִכִינָן בְּעַלְמָא.

אָבֶר תָּא חַזִּי, (שיר השירים א) לְסוֹסְתֵי בְּרַכְבֵּי פְרַעְיָה דְּמִיתִיךְ רַעֲיָתִי, תָּא חַזִּי, אִית רְתִיכִין לְשִׂמְאֵלָא בְּרִזָּא דְסִטְרָא אַחְרָא, וְאִית רְתִיכִין לְיִמִּינָא בְּרִזָּא דְלַעֲיִלָא דְקְדוּשָׁה, וְאֵלִין לְקַבֵּל אֵלִין. אֵלִין דְּרַחֲמֵי וְאֵלִין דְּדִינָא. וְכַד קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא עֹבֵד דִּינָא בְּמִצְרָאֵי, כָּל דִּינָא דְעֵבִיד, כְּהוּא גּוּוֹנָא דְאִינוּן רְתִיכִין מִמֶּשׁ, וְכְגוּוֹנָא דִּילֵיהּ דְהוּא סִטְרָא מִמֶּשׁ. מֵה הוּא סִטְרָא (ממש) קְטִיל וְאֲפִיק נְשָׁמָתִין, אוֹף קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא עֹבֵד כְּהוּא גּוּוֹנָא מִמֶּשׁ. דְכְּתִיב, (שמות יג) וַיַּהַרְג ה' כֹּל בְּכוֹר, וְכֵן כָּל מִצְרַיִם, כְּהוּא גּוּוֹנָא מִמֶּשׁ. וּבְגִין כֶּף דְּמִיתִיךְ רַעֲיָתִי, כְּגוּוֹנָא דִּילֵיהּ מִמֶּשׁ לְקַטְלָא. דְכְּתִיב, כִּי אֲנִי ה' אֲנִי הוּא וְלֹא אַחֵר. וְלִזְמַנָּא דְאֲתֵי מֵה כְּתִיב, (ישעיה סג) מִי זֶה

כא מאָדום חמוץ בגדים מבצרה וגו'.
הא חזי, מה כתיב, וישב ישראל בארץ
מצרים בארץ גושן ויאחזו בה ויפרו
וירבו מאד. ויאחזו בה, אהסנת עלמין.
ויאחזו בה, דהא להון אתחזי, כמה
דאוקמוה. (ד"א ל"ג אמר רבי יוסי) ויפרו וירבו מאד,
ודאי, דהא צערא לא שראת בהו, וקיימי
בתפנוקי עלמא, ובגין כך ויפרו וירבו מאד.
ברוך יי לעולם אמן ואמן:

(ישעיה טו) מי זה בא מאדום חמוץ
 בגדים מבצרה וגו'
 בא ראה מה כתוב. וישב ישראל
 בארץ מצרים בארץ גושן ויאחזו
 בה ויפרו וירבו מאד. ויאחזו בה
 - ירשת עולמים. ויאחזו בה -
 שהרי להם ראיה, כמו
 שבארנה. (אמר רבי יוסי) ויפרו וירבו
 מאד, ודאי, שהרי הצער לא
 שרה בהם ועמדו בתפנוקי
 העולם, ומשום כך ויפרו וירבו
 מאד. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

פְּרֻשַׁת וַיְחִי

(אמרו המגיהים מתוך הלשון ניכר שאינו מספר הוזהר (עד ויחי יעקב. רבי
 חייא פתח וכו' בדרה רמ"ו ע"א) (והאור ניכר מתוך החושך. ולדעתנו כי
 הוא ממדרש הנעלם ובלשון הקודש היה. והמתחכמים להתהלל שנו שפת
 אמת והפסידו כונת והבנת המאמר כי לא ידעו ולא הבינו לעשות הלשון
 על מתכונתו והנה יהיה בעיני כל מעיין כדברי הספר החתום וכבר חיינו
 משמיטין אותו כי בחעתקה שבא מצפת תוב"ב לא מצאנו אותו. אלא מפני
 הרואים שלא יתפארו עלינו לאמר כי מלאכתנו הסרה הדפסנו אותו כאשר
 הוא ואין בח ידינו לתקן את אשר עותו)

פְּרֻשַׁת וַיְחִי וַיַּעֲקֹב

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁבַע
 עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְגו'. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
 הַלֵּב רוֹאֵה בְּנִבְוָאָה, בְּמִצְרַיִם,
 שִׁיְהִיּוּ בְּנֵי בְּכֵמָה גְּלוּת, עַד
 כָּאן, וְעַד עֶדְן שֶׁל קֶץ הַמְּשִׁיחַ.
 וְלֹא הִגִּיעָה לְנִבְוָאָה שֶׁל וַיְחִי
 אֲלֵא בְּמִצְרַיִם, וְהִיא הַנְּבִוָּאָה
 הַמְּעֻלָּה מִשְׁהַתְּנַבְּאוֹ (שְׁלֵא הַתְּנַבְּאוֹ)
 כְּמוֹתָהּ וְלֹא הִגִּיעָה לְשׁוֹם אִישׁ
 מִבְּנֵי הַנְּבִיאִים, אֲלֵא הוּא וּמִשָּׁה.
 בְּמִשָּׁה כְּתוּב (שְׁמוֹת לג) כִּי לֹא
 יֵרָאִי הָאָדָם וַיְחִי. בְּיַעֲקֹב כְּתוּב
 וַיְחִי יַעֲקֹב. וַיְחִי, נְבִוָּאָה שֶׁיִּרְדֶּה
 מֵהַאֲסֻפְקֵי לְרִיָּה (מֵאִירָה) הַמֵּאִירָה.
 רְצָה לוֹמַר, (חֲפִץ הָיָה הוּא בְּעֵינָיו)
 נְבוֹאֵת הַגְּלוּת שֶׁתִּקְרָה לְבְּנָיו
 בְּאֶרֶץ כְּנַעַן וּבְכָל אֶרֶץ הַתִּיַּשְׁבִּי
 בְּהַ, מְאֲרָץ מִצְרַיִם הִיָּה שְׁבוּר
 לְבוֹ, שְׁכָתוּב כִּי יֵשׁ שְׁכָר
 בְּמִצְרַיִם.

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה
וְגו'. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לְבָא חֲמָא בְּנִבְוָאָה,
בְּמִצְרַיִם, דִּיהוֹן בְּנוֹהֵי בְּכֵמָה גְּלוּוֹן, עַד הָכָא
וְעַד עֶדְנָא דְקֶץ מְשִׁיחָא. וְלֹא מְטָא לְנִבְוָאָה
דְּוַיְחִי אֲלֵא בְּמִצְרַיִם. וְהִיא נְבוֹאֵתָא
מְעֻלִּיתָא, מְדֵאֲתַנְבִּיאֵו (ד"א לֹא אֲתַנְבִּיאֵו) דְּכְבוּתָהּ,
וְלֹא מְטָא לְהוּ שׁוֹם אִינִישׁ מִן בְּנֵי נְבִיאָה,
אֲלֵא הוּא וּמִשָּׁה. בְּמִשָּׁה כְּתִיב, (שְׁמוֹת לג) כִּי לֹא
יֵרָאִי הָאָדָם וַיְחִי. בְּיַעֲקֹב כְּתִיב, וַיְחִי יַעֲקֹב.
וַיְחִי, נְבוֹאֵתָה דְנַחְתָּא מֵאֲסֻפְקֵי לְרִיָּאָה (מֵאִירָה)

דְּנִהְרָא

בְּעֵי לְמִימַר (חֲפִץ הָיָה הוּא בְּעֵינָיו) נְבוֹאָן דְּגְלוּתָא דְּעִרְעָן לְבְנוֹהֵי בְּאֶרְעָא
דְּכְנַעַן וּבְכָל אֶרְעָא דְאַתּוּתַב בְּהַ. מֵאֶרְעָא דְמִצְרַיִם הָוָה תְּבִיר לְבִיָּה.
דְּכְתִיב, (בראשית מב) כִּי יֵשׁ שְׁכָר בְּמִצְרַיִם.
וְעַל דָּא מְטָא, וַיְחִי יַעֲקֹב בְּמִצְרַיִם, וְלֹא הָוָה חֲדִי. כִּי בְּאֶרְעָא (דף ריב ע"א)
הָיָה סְפִיקָן דְּעַמִּין, סְפָרִין דְּכוּרְסֵי יְקָרָא. וְלֹא מְטָא לְהוֹן שׁוֹם

קשרם של העמים, ספירים של פסא הכבוד, ולא הגיע להם שום איש, לא מהעליונים ולא מן המתחוננים, אלא ח"י, וסוד זה - כי לא יראני האדם וחי. פמה הוא סוד עליון בפסוק הזה, ואנו החברים תמהים עליהם, על ויחי שמזכיר עמו יעקב, היה לו לומר לפניו ישראל. ישראל מנין? שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית וגו'. (שמות ד) בני ישראל רבי אלעזר בנו של רבי שמעון אמר, וכי לא אמר הכתוב (בראשית כה) וימכר את בכרתו ליעקב?

אמר רבי שמעון אביו, בזמן שהיו ישראל אמתים וצדיקים ועושים זכיות ולא היו פוחדים ישראל, אלא יעקב לבדו. משום הטובות שעשו היה לעשות להם טובות רבות זה בזה.

משחמטאו והגלו על חטאייהם ועל מעשייהם הרעים, לא היו סובלים אותו שלא ישארו בעולם באמת על חטאייהם, ועל זה באה מדת הרחמים והדין לחוד, ישראל, ונתנה אותם בארץ גלותם. יפה שאלת, בני, אבל איש המסתפל ויודע אותו, יעקב המחקר עם ויחי הוא קדש ועל סוד זה אומרים, יעקב בחר אותו להיות ספיר בפסא הכבוד. רבי שמעון פתח ואמר, (ישעיה נג) ואת דכא ושפל רוח לתחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדפאים. לב נדפאים - זה יעקב, כמו שנאמר, תחת מהדרגה ירדה עליו נבואות וברכות במצרים. שנינו, אמר רבי אבא, הלב רואה, שהיה יעקב במצרים אין נבואתו מעלה. ושהארץ שואה. ארץ גדולה.

בא ראה, לא זכה לברך את אחד מבניו ולא היתה בידו רוח לברך אלא במצרים, כשברך אותם כל

איניש, לא מן עלאה ולא מן תתאה, אלא ח"י. ורזא דא, כי לא יראני האדם וחי. פמה הוא רזא עלאה בדא קרא, ואנן חברייא תמיהין עלייהו, על ויחי דדכיר עמיה יעקב. הוה ליה למימר קמי ישראל. ישראל מנין, דכתוב, (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית וגו'. (שמות ד) בני בכורי ישראל. רבי אלעזר בריה דרבי שמעון אמר, וכי לא אמר קרא, (בראשית כה) וימכר את בכורתו ליעקב.

אמר רבי שמעון אבובה, בעידנא דהוו ישראל קשיטין וזכאין ועבדין זכו, ולא הוו רתיתין ישראל, אלא יעקב לחודיה. בדין טבאן דעבדין, הוה למעבד להו טבאן סגיאיין דא בדא.

מרחבו, ואתגליאו על חוביהון, ועל עובדיהון בישין, לא הוו סבלין יתיה, דלא יהויין לעלמא, בקושטא על חוביהון. ועל דא אתי מכילתא דרחמי ודינא לחוד, ישראל, ויהבית יתהון בארעא גלותהון. יאות בעי ברי, אבל איניש מסתפל וינדע יתיה, יעקב דמתלף עם ויחי, קדש. ועל דנא רזא אמריין, יעקב בחר יתיה ספירא בכורסי יקרא.

רבי שמעון פתח ואמר, (ישעיה נג) ואת דכא ושפל רוח לתחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדפאים. לב נדפאים יעקב. פמה דאת אמר, תחות מן דרגא נחיתת עלוהי נביאין ברכאן במצרים. תנא אמר רבי אבא, לבא חמא, דיעקב דהוה במצרים לית נבואתיה מעליותא. (ס"א דארעא פניאח) ארעא סגיאה.

הא חזי, לא זכי לברך לחד מבנוהי, ולא הוה בידיה רוחא לברך אלא במצרים,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

